

Etika për fëmijë

Dhurata e përmuajtshme, nga revista "Etika"

Viti 2 - Numri 16 - Prill 2012

**Që nga rrëzë e kodrës
Zbriti muaji PRILL,
Në çdo sy fëmije
Të ndez nga një yll.**

SMIRA ASGJËSON TË MIRAT

MUSTAFA JAZGAN

Të dashur vogëlushë të Etikës për fëmijë!

Këtë vit stina e dimrit e zbardhi me dëborë Shqipërinë. Ishte një dimër i vështirë, por që u kapërcye me solidaritetin e njerëzve. Tashmë dalëngadalë, ditët, po na shpien drejt pranverës.

Të mos harrojmë se nxënësit e nxënëset e 9-vjeçares morën dëftesat. E përfunduan me sukses semestrin e parë. Rezultate më të larta do të shënojnë në semestrin e dytë.

Prandaj, të dashur fëmijë, që t'ju shoqërojë gjithnjë buzëqeshja, duhet ta doni shkollën me vullnet, dëshirë dhe dashuri. Bëni detyrat dhe kurrë mos mungoni! Për këtë duhet të mësoni sa më shumë, për këtë duhet të edukoheni sa më shumë. Këtë detyrë kryejeni me sukses. Të ngjiteni sa më lart!.. Ky është urimi ynë.

Nëse dëshironi që Shqipëria të ketë ditë sa më të lumtura, duhet të rriteni të shëndetshëm, se shëndeti i trupit me shëndetin e shpirtit është i pandashëm. Shpirti është një enigmë hyjnore, cilësitë e tij është e pamundur t'i njohim. Të gjithë bukuritë, të vërtetat, mirësitë, fisnikëria dhe nderi gjenden

në shpirt. Por në të gjithë këtë spektër bukurish, shfaqet herë pas here edhe nefsi. Shejtani duke e gjezdisur gjithandej këtë element, bën që të largohet mirësia, bukuria dhe e vërteta. Dëmet që i bëjnë njerëzit njëri-tjetrit, shoqërisë madje dhe vetes, janë për arsye të gabimeve të nefsit. Të gjithë të ligat, prapësitë, paturpësitë, bëhen për arsye se nefsi bëhet shok me shejtanin.

Kështu smira është dëshira që një njeri, të mirat, të bukurat dhe të vërtetat t'i ketë vetë ai dhe askush tjetër. Njerëz me smirë u thuhet atyre, që janë dhunues të tjetrit, të pashpirt dhe egoistë, ata që nuk njohin tjetër njeri përveç vetes, ata që nuk dëshirojnë të ketë tjetri, dhe që dëshirojnë që t'ia marrin tjetrit dhe ta bëjnë nevojtarë për ta.

Smira është një sëmundje shpirtërore. Shkaku i parë dhe i vetëm është padashuria ose urrejtja.

Njerëzit që kanë zili duan vetëm veten, egon dhe interesat e tyre. Me të gjithë njerëzit që i rrethojnë nuk mund të krijojnë raporte miqësore, fqinjësore, profesionale e as vëllazërore. Në vend që të bëjnë një jetë duke

ndihmuar, duke garuar në bamireshi,
duke qenë altruistë, pra duke bërë
një jetë të gëzuar dhe të lumtur,
duke menduar edhe për të tjerët, ata
duan ta shenjtërojnë egon e tyre, të
kalojnë jetën duke u bërë skllëvër të
egos së tyre... Pikërisht ata janë të
mjerët! Nuk u qesh fytyra. Gjithnjë
kanë mendjen tek mundësitë, kushtet
dhe pasuritë e tjetrit. Pëlcasin për t'i
marrë ato mundësi, kushte dhe pasuri
të të tjerëve. Ndaj dhe njerëzit që
kanë zili, janë shumë të palumtur dhe
të shqetësuar. U prishin lumturinë dhe
qetësinë të tjerëve. Këta njerëz që
janë të pasuksesshëm në punët e tyre,
shpeshherë duke shprehur dobësi
besimi janë gjynahqarë që shfaqin
kryengritje të fshehtë ndaj asaj çfarë
Zoti ka caktuar për çdo gjallesë. Ndaj,
dhe Profeti ynë i dashur thotë: "Ashtu
sikurse zjarri djeg drurin dhe e bën
hi, po ashtu edhe smira i asgjëson të
mirat."

Kurrë mos u bëni pre e smirës, fëmijë të dashur!

**Etika
për fëmijë**

Drejtor
& Kryeredaktor:
Alban Kali
albankali@yahoo.com
+355 69 24 23 989

Redaktor:
Xhahid Bushati
xhahidbushati@yahoo.com
+355 69 28 20 975

Redaktore gjuhësore:
Ma. Irida Hoti
Përkthyes:
Artur Tagani
Fatmir Sulaj
Ilir Hoxha

Dizajn - Grafik:
Bledar Xama
bledar_xama@hotmail.com

Adresa: L: Vasil Shanto - Rr: Çajupi - Shkodër - Albania / Tel: +355 22 254 634 / Fax: +355 22 254 633
Zyra e përfaqësimit Maqedoni: Rr: Stiv Naumov - Nr. 9 - lokal 25 - Shkup - Maqedoni / Tel: +389 71 956 271
Zyra e përfaqësimit Kosovë: Rr: Ardian Zurnaxhiu - pn. Ralin - Prizren - Kosovë / Tel: +381 29 222 795

Në Pranverë

Mështekna tund degët me gjethe:

- Udhëmbarë, udhëmbarë, dallëndyshe!
- Mirë të gjesha! – cicëronte zogu në fluturim. Nuk do të harroj kurrë! Çivit, çivit, çivit!

Kur isha zog i parritur, rashë nga foleja, u kapa tek dega jote dhe ti mështeknë më ngrite lart, tek çerdhja ime, çivit, çivit, çivit! Mirupafshim!

Erdhi dimri i ftohtë. Mështeknës i ranë gjethet. Iku dimri dhe erdhi pranvera e ngrohtë. Mështekna u mbush përsëri me gjethe të reja.

Një ditë me diell dëgjoi një zë të njohur. U drodh nga gëzimi. E njohu zërin e mikes së saj dallëndyshe. Ajo po kthehej drejt saj gjithë gëzim. Ishte e ritur dhe cicërinte bukur, çivit, çivit, çivit! Ajo erdhi e u ul për të pushuar në degën e mështeknës. Pasataj me cicërima të gëzuara, çivit, çivit, e falëndëroi mështeknën mikpritëse.

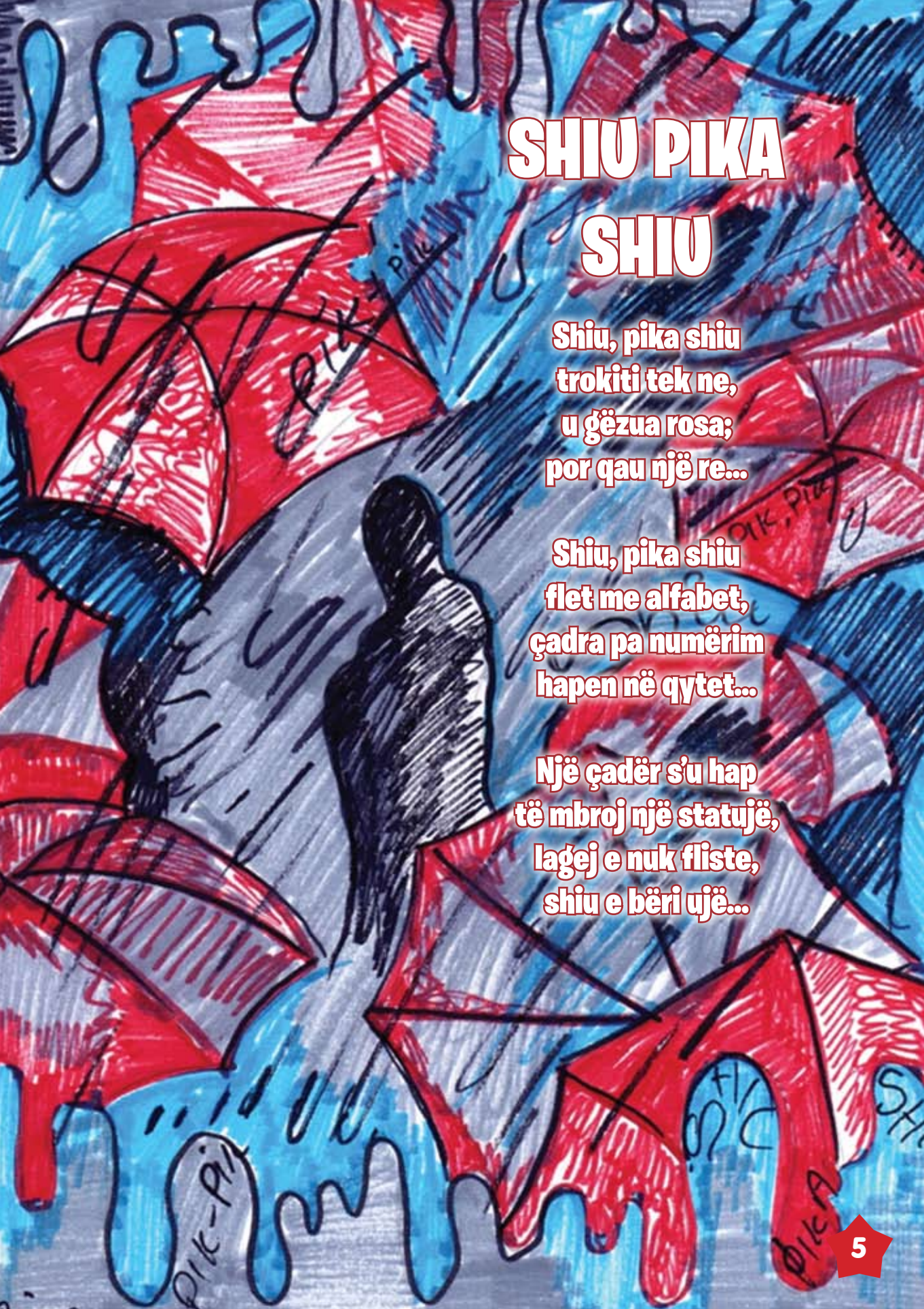
MOS MË LAG,

O SHI...

-Mos më lag, o shi,
se yll më nuk jam,
qielli nuk më njeh,
shokë, më nuk kam!-

-Ti mos u frikëso,
yll, o vogëlush,
sepse emrin tënd
nuk ta merr askush.-

Ndriti ylli, ndriti,
dritë mori nata,
dhe pikat e shiut
u bënë të arta...

SHIU PIKA SHIU

Shiu, pika shiu
trokiti tek ne,
u gëzua rosa;
por qau një re...

Shiu, pika shiu
flet me alfabet,
çadra pa numërim
hapen në qytet...

Një çadër s'u hap
të mbroj një statujë,
lagej e nuk fliste,
shiu e bëri ujë...

Jehona

Remziu i vogël po i çonte ushqimin babait të tij, i cili po punonte në arë. Papritur, ai pa një njollë të zezë në fund të shkëmbinjve të kodrës. Më pas u dëgjua e bërtitura e një fëmije: heeeeejjj!

Nga shkëmbinjtë në kodrën përballë, erdhi i njëjti zë: “heeeeejjj!”

Remziu, ngaqë nuk dinte asgjë për jehonën, mendoi se një fëmijë ishte fshehur pas shkëmbit e po tallej me të. Atëherë bërtiti më fort:

- Po të erdha aty, do të të rrah keq!

I njëjti zë u përgjigj: “Po të erdha aty, do të të rrah keq!”

Remziu u zemërua edhe më shumë dhe bërtiti me sa fuqi që kishte:

- Dil në shesh, o frikacak! Dil...

Kur mori përsëri të njëjtën përgjigje, filloi të vraponte drejt kodrës, derisa u lodh. Por, kur mbërriti në fund të kodrës dhe nuk pa askënd, mendoi se fëmija me siguri ishte fshehur. U ngjit majë shkëmbinjve dhe filloi të thoshte çfarë i vinte nëpër mend...

“Nëse do ta kap, nuk e di se ç’do t’i bëj...”, - thoshte me vete Remziu i zemëruar.

Por “fëmija frikacak” nuk kishte guxim t’i dilte përpara....

Duke menduar se kishte humbur shumë kohë dhe, se babain duhet ta kishte marrë uria, zbriti nga shkëmbinjtë dhe hoqi dorë nga kërkimi i fëmijës së fshehur.

Kur arriti te ara, i tregoi babait gjithçka që kishte ndodhur...

Babai, pasi e dëgjoi me vëmendje, i kujtoi fjalën e urtë: “Ai që thotë çfarë të dojë, dëgjon çfarë nuk do të donte të dëgjonte.”

Sikur Remziu ta dinte këtë hadith fisnik të Pejgamberit tonë (a.s.), nuk do të sillej ashtu:

“Ai që i beson Allahut dhe ditës së kiametit, le të thotë fjalë të mira ose të heshtë!..” (Buhari, Edeb, 31)

PËRRALLËZA E SHKRONJËS

MIUSHI PSE - JA

Në një strofkë minjsh, u lind një miush i vogël, aq i vogël, sa babi dhe mami shpesh nuk e shihnin dot ku ishte. E gjenin nga zëri i tij i hollë, si pipëz, që herë qante e grindej dhe herë fliste e fliste pa pushim, gjersa lodhej dhe e zinte gjumi. Por, më e çuditshmja ishte se, edhe kur flinte, goja nuk i pushonte kurrë.

- Pusho, o llafazan, se na le pa gjumë! - thërrisnin vëllezërit e motrat.

Po ai flinte për shtatë palë qejfe dhe nuk i dëgjonte.

Kur ishte zgjuar, hovte në prehrin e babit, për të cilin mbaronte dhe e shurdhonte me njëmijë pyetje njëra pas tjetrës: Pse kjo kështu? Pse ajo ashtu? Pse e pse e pse...

- Mjaft, se më lodhe! - i tha një ditë babi - shko e luaj pak me motrat e vëllezërit.

- Jo, nuk shkoj.

- Pse?

- Se ata më shajnë Pse!

- Jo, kjo nuk është sharje, - qeshi babi, - të thërrasin kështu sepse ti pyet shumë.

- Po, çfarë të bëj, o 'ba'? Mua pyetjet më vijnë vetë në majë të gjuhës.

- Kafsho gjuhën! - u nxeh mamaja.

Miushi u bindej prindërve dhe "frap" kafshoi gjuhën. Por i dhembti aq shumë sa nuk pushonte së qari.

- Budallai im i vogël - i tha mamaja, duke e marrë në prehër dhe duke e puthur me dashuri - unë nuk të thashë ta kafshoje gjuhën me të vërtetë. Por thuhet kështu, kur duhet të hesh-tësh. E kupton?

Por Pse - ja i vogël nuk kuptoi asgjë. Jo, jo, më mirë të fliste, se sa, kur t' i vinin pyetjet, të kafshonte gjuhën!

Dhe kështu, një ditë doli nga vrima në oborr. Aty pa një krijesë të madhe me qime të gjata, që ia nguli sytë me inat. Po, Pse - ja që ishte

mësuar të përkëdhelej, mendonte se e donin të gjithë. Lu afrua dhe e pyeti:

- Pse je kaq i madh?

- Sepse kështu jam.

- Po pse i ke qimet kaq të gjata?

- Sepse kështu i kam?

- Po mustaqet, pse i ke kaq të mëdha?

- Sepse kështu i kam.

Maçokut, që fillimisht deshi të tallej me Pse - në e vogël, tani po i "hipnin kacabujt". Edhe një pyetje dhe... ishte gati ta...

- Do të pushosh apo të hidhem të të përlej?
- Iu hakërrye maçoku.

- Po, pse do të më për...

Pse - ja nuk arriti ta mbaronte vargun e gjatë të pseve, sepse atë çast, baba miu, që po kthehej nga pazari, u hodh, e rrëmbeu me dhëmbë dhe e futi në "shtëpi".

Maçoku për lau ushqimet që baba miu i hodhi mes oborrit dhe thirri me të madhe:

- Dëgjo ti, o Pse i vogël, po më dole edhe një herë para sysh nuk të shpëton dot askush në këtë botë!

Pse - ja i vogël, akoma sot e kësaj dite dridhet kur e kujton maçokun, por "pse - të" nuk i harron dot. Të shpresojmë, kur të rritet edhe ca...

Bekir
Bera

Një mësim nga mësimet e Hadithit

- pjesa e dytë -

Samiu i vogël në mbrëmje bashkë me familjen e tij bënë 45 minuta mësim hadithi. Ata përpiqeshin t'i komentonin ngjarjet e ditës nën dritën e haditheve, që kishin lexuar. Samiu i vogël përfitonte shumë nga këto mësimet dhe në jetën e përditshme përpiquej të vepronte ashtu siç ka porositur i Dërguari i Allahut (a.s.).

KOHA ISHTE FTOHUR DHE
STINA E VJESHTËS KISHTE
FILLUAR TË SHFAQTE
MIRËSITË QË KISHTE SJELLË.

SAMIU I VOGËL PO SHKONTE
TË MERRTE BUKË TE DYQANI.

NË DYQAN, PA NËNËN E ILIRIT,
ZONJËN HAJRIE.

Të kaluara! Çfarë
shqetësimi ka?

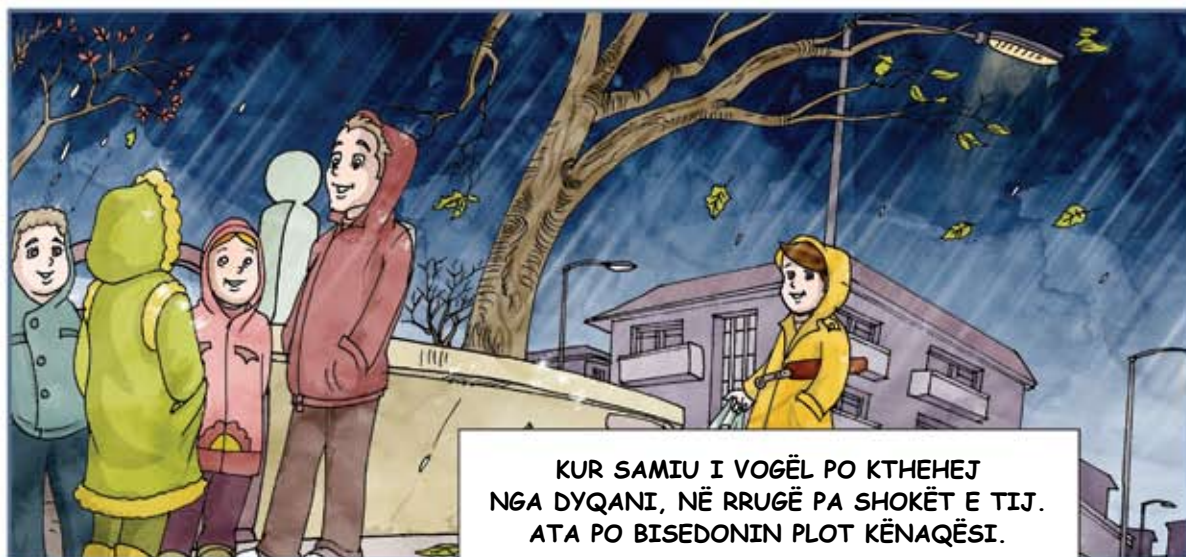
Si jeni, teta
Hajrie?

Elhamdulillah, unë jam
mirë, por Albani është
pak pa qejf.

Faleminderit!
Është ftohur pak.

Erdha të
marr çaj blini
për të.

Bëjini shumë selam, Albanit!
Do vij ta vizitoj inshallah!

KUR SAMIU I VOGËL PO KTHEHEJ
NGA DYQANI, NË RRUGË PA SHOKËT E TIJ.
ATA PO BISEDONIN PLOT KËNAQËSI.

PASI I PËRSHËNDETI, MENJËHERË HYRI NË TEMË.

Allah, Allah,
çfarë kishte?..

Shokë! A e dëgjuat?
Albani ishte sëmurë.

Mos u shqetësoni! Nuk kishte ndonjë gjë
të madhe. Albani është djalë i fortë.

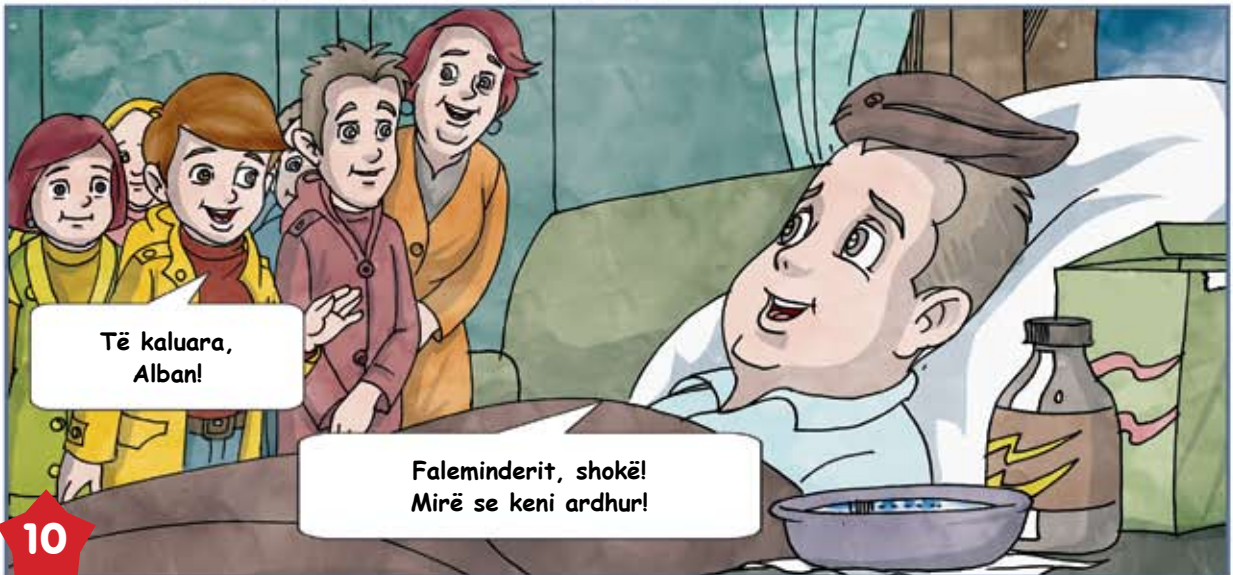
Sapo t'i lë këto në shtëpi, do shkoj ta
vizitoj. Si thoni? A shkojmë të gjithë
së bashku?

**SAMIU I VOGËL LA NË SHTËPI, ATO QË KISHTE MARRË
NGA DYQANI DHE U KTHYE. TË GJITHË SË BASHKU
MORËN RRUGËN PËR TË VIZITUAR ALBANIN.**

**"Për atë që viziton
një të sëmure,
shtatëdhjetë mijë engjëj
i kërkojnë falje Allahut
për të deri të nesërmen
në atë kohë."**

Hadith Fisnik

Kur dola nga mësimi i gjimnastikës vrapove dhe u djersita shumë. Erdha në shtëpi, pa veshur asgjë, duke ecur në një kohë me erë. Madje kisha veshur vetëm një triko me krahë të shkurtër.

"Njerëzve nuk u është dhënë gjë më e vlefshme në këtë botë më shumë se besimi dhe shëndeti."

Hadith Fisnik

"Myslimanit, që viziton një të sëmure dhe qëndron pakëz pranë tij, i jepet sevapi i punës një vjeçare që nuk është bërë mëkat asnjë gast përgjatë saj."

Hadith Fisnik

Një histori që kishte ndodhur 20 vjet më parë...

Një djalë i varfër shiste mallra të ndryshëm derë më derë. Punonte që të fitonte dhe të mbulonte shpenzimet e shkollës.

Një ditë prej ditësh, ashtu i uritur, vendosi të lypte ushqim në derën e parë. Trokiti. Por... pa prituri, i tërë guximi i tij për të kërkuar bukë, u zbeh. U zbeh..., sepse portën e hapi një vajzë e vogël. Djali u skuq në fytyrë. Në vend që të kërkonte ushqim, kërkoi një gotë ujë.

Vajza e kuptoi gjendjen e djaloshit të uritur. I solli një gotë të madhe plot me qumësht. Pasi e përpiu me një frymë, djali pyeti:

- Sa kushton?..
- Asgjë, - ia ktheu vajza.
- Të faleminderit nga zemra!, - tha djali dhe iku.

Teksa hidhte hapat, djali sillte e sillte nëpër mend fytyrën e vajzës së vogël zemërgjerë. Nuk mund ta harronte lehtë.

Kaluan ditë, muaj dhe vite...

Një ditë dhe papritur vajza u sëmur rëndë. Mjeku i zonës në pamundësi për ta kuruar, e dërgoi në spitalin e madh të qytetit. Bluzat e bardha u mbloodhën menjëherë dhe filluan të konsultohen për gjendjen e pazakontë të sëmundjes. Në krye të mjekëve ishte ai, djali i dikurshëm i varfër, sot i aftë dhe i zellshëm. Sapo dëgjoi emrin dhe adresën, kureshtja e shtyri të shikonte fytyrën e vajzës. E njohu menjëherë... Edhe pse e rritur, ishte po ajo fytyrë e vogël dhe e ëmbël, që në një ditë të vështirë dikur, i kishte ofruar një gotë me qumësht. Një pikëz loti i rrëshqiti mbi faqe.

Mjeku erdhi në vete. Me vullnetin e tij të hekurt, me vendosmërinë e tij të palëkundur, i mbështetur në mësimet e porositë e Krijesit të Gjithësisë, nisi përpjekjet dhe luftën me sëmundjen, që e diktoi shpejt. Edhe pse orët kalonin, edhe pse balli shpesh i mbulohej nga bulëzat e djersës, djali

vazhdonte i sigurt operacionin. Pas disa orësh, ai e ndjeu se kishte fituar mbi sëmundjen dhe vajza do t'i buzëqeshte e sigurt jetës.

Jashtë, në korridor prisnin tërë ankth familjarët e vajzës. Më në fund mjeku doli. U buzëqeshi dhe u tha: "Vajza shpëtoi..! Për këtë jam i sigurt!"

Familjarët e vajzës nuk dinin si ta falënderonin mjekun e panjohur, i cili u largua shpejt.

Babai në heshtje, tani, po priste edhe faturën e shpenzimeve. Sigurisht, që ajo do të ishte maramendëse. Ai mendonte se tani, do t'i duhej të punonte muaj të tërë, për ta paguar...

Mjeku i qetë, i buzëqeshur në fytyrë, plotësoi dhe firmosi kartelën. Pastaj doli me hap të nxituar... dhe s'u pa më.

Kryeinfermiera mori faturën dhe u drejtua nga dhoma, ku ishte e shtruar vajza. Hapi ngadalë derën dhe, ashtu e shkuajdesur i dorëzoi faturën vajzës, e cila rrethohej nga prindërit e saj. Të gjithë kishin mbetur të heshtur, të tensionuar, të frikësuar. Sikur pyesnin: "Sa..?!"

Vajza e solli disa herë faturën nëpër duar. E lexoi disa herë pa zë. Sikur s'u besonte syve të saj. Sytë i xixëllonin dhe i lotonin nga gëzimi.

Prindërit rrinin të habitur dhe pyesnin në heshitje: "Ç'kishte ndodhur vallë me vajzën e tyre. Çfarë lexonte ajo, që sytë i lotonin pa pushim?!.."

Vajza nisi të lexojë me zë të lartë: "Çmimi është i paguar me një gotë qumësht!" – dhe si një mirënjohje e përjetshme, në fund të letrës qëndronte firma e mjekut.

Vajza ktheu kokën nga prindërit dhe nisi t'u tregojë historinë që kish ndodhur plot njëzet vjet më parë...

Përgatiti: Gilman Kazazi

Çfarë? Përse? Si?

Përgatiti: Gazjon Rusi

PËRSE GJETHET JANË JESHILE?

Klorofili është pigmenti, i cili i jep ngjyrën karakteristike të gjelbër botës bimore. Ai prodhohet nga transformimi i substancave me të cilat ushqehen bimët, kur bien në kontakt me dritën e Diellit dhe ajrin. Uji dhe kripërat minerale të përthithura nga rrënjët, transformohen në limfë, një substancë, e cila qarkullon nëpër të gjithë bimën. Sapo limfa arrin në gjethë, "kap" oksigjenin dhe dritën e Diellit, transformohet në klorofil.

Fenomeni duket në pranverë dhe në verë, kohë kjo kur bima ekspozohet në Diell për një kohë më të gjatë. Përveç klorofilit, ka edhe substanca të tjera, të cilat ndikojnë në ngjyrosjen e gjethit, siç janë karoteni dhe xantifili.

PËRSE LULET KANË AROMË?

Petalet e luleve përmbajnë një grup substancash aromatizuese, të cilat hapen në ajër me lehtësi shumë të madhe. Ato transportohen nga era, ose në rastin e luleve ujore nga uji. Aroma është mjeti i cili ndihmon në riprodhimin e luleve, pasi ajo tërheq insektet dhe zogjtë, të cilët marrin nektarin për t'u ushqyer, ndërkohë në këmbët e tyre mbetet poleni i lules dhe ato duke shkuar tek ndo një lule tjetër e lëshojnë polenin aty, dhe kështu realizohet cikli i riprodhimit të luleve.

PËRSE DISA BIMË MUND TË MBIJETOJNË NË SHKRETËTIRË?

Jeta në shkretëtirë karakterizohet nga mungesa e ujit, kështu në luftën kundër thatësisë, flora (bimësia) ka zhvilluar përshtatje të veçanta. Gati të gjitha bimët në shkretëtirë rriten mjaft larg njëra-tjetrës në mënyrë që të ketë sa më pak "konkurrencë" për ujin. Disa bimë, p.sh. Saguaro, një kaktus gjigant, rrënjët nuk i ka shumë të thella por mjaft të hapura horizontalisht në mënyrë që të thithë sa më shumë ujë kur bie shi. Ndërsa mjaft bimë të tjera i kanë rrënjët shumë të thella në kërkim të lagështirës. Përshtatje të tjera karakteristike janë edhe eliminimi i djersitjes së tepërt, ose reduktimi i pjesëve të ekspozuara direkt duke i mbrojtur me kutikula të trasha dhe duke grumbulluar rezerva uji në brendësi, mënyrë tjetër është edhe duke zvogëluar sipërfaqen e gjethëve dhe duke i zëvendësuar me masa gjembore siç i shohim tek kaktuset.

POEZIA MË MORI FAMË E LEXON TËRË BOTË ANË E MBANË...

Të dashur miq!

Në këtë jetë, një herë mund të të trokasë fati në derë. Po e humbe, gjithë jetën mbetesh pishman.

Në një moment, kur më kishte pushtuar një heshtje e thellë dhe, kur po shikoja në tavanin e klasës, më vajti në mendje të shkruaja një poezi... Se edhe poetëve frymëzimi në një çast u vjen... Për momentin fillova të ndihesha si një poet. Në fakt unë kam lindur poet, por prapësisht e mia më kanë kaluar në kategori të dytë shpirtin tim poetik...

Menjëherë shkrova një poezi; tashmë isha bërë poet... Ecja më kishte ndryshuar; hapat i hedhja më të sigurtë... Tashmë edhe kokën e mbaja lart me krenari... Njerëzit përreth filluan të më përulleshin, madje edhe të zvogëloheshin në syrin tim... Gjithkush fliste për mua, bile edhe më duartrokisnin... Nuk arrija të ecja prej luleve që më hidhnin përpara...

Poezia ime ishte afishuar në qendër të qytetit... Ah, të shkretit njerëz, po shtynin njëri-tjetrin për të lexuar poezinë time...

Drejtuesit e emisioneve televizivë më përgjëroheshin... Kamerat, prozhektorët, njerëzit më vinin valë-valë mbi mua... Bodigardët më mbronin me vështirësi...

Sikur të isha në ëndërr... Por nuk isha në ëndërr. E bëra provë dy-tri herë të zgjohesha, por i zgjuar isha...

Kur po kaloja para dyqanit të xhaxhi Nexhipit, pashë që ai po më priste me një çokollatë të madhe në dorë dhe më tha:

POEZIA MË HAPI KISMETIN TASHMË GJITHKUSH MË BËN HIZMETIN...

- Merre zotëri, haje! Hallall të qoftë!

Të gjithë po shtypnin njëri-tjetrin që të më shtrëngonin dorën, të më uthnin faqen ose të më merrnin një autograf...

Xhaxhi Nuriu, si peshkatar që ishte, po më priste tek dera e dyqanit të tij me një alamet peshku në duar dhe më tha:

- Sapo e zura në det... Vetëm për ty... Pranoje dhuratën time...

Të gjithë peshqit po më duartrokisnin, me fytyrën që u buzëqeshte dhe me sytë që u vezullonin... Oh, ç'gëzim!

Sapo hyra në lagje, teta Fatimeja po më priste me një çantë në dorë. Ma zgjati dhe më tha:

- Merre! Është për ty. Më përgëzoi dhe më puthi në faqe.
 Të gjithë komshinjtë kishin dalë në dritare e ballkone dhe thërrisnin:
 - Ndihe mi krenarë me ty!
 - Vini re, vini re! Ndihe mi krenar me mua!.. Unë jam Riani.
 E gjithë mëhalla ushtonte njëzëri:
 - O sa mirë të jemi në një lagje me poet Rianin! O hej! O hej!
 Pak pa hyrë në shtëpi, xhaxhi Mexhidi më dha një buqetë të madhe me lule...
 Hyra në shtëpi...
 Sapo hapa derën e shtëpisë, më doli nëna përballë.
 - Të lumtë bir, nuk paske harruar ta marrësh peshkun, - më tha.
 Sa më tha këtë, pa një pa dy, ndalova. Duke ngritur vetullat përpjetë, tha-

PA DËGJONI TË GJITHË FJALËT E MIA, SHKOLLA, RIANI TË NËNSHTROHEJ, SI MË E MIRA...

shë me vete: Ç'ruan ky peshk në duart e një poeti kaq gjigant?

Ou, sikur fillova të kujtohesha...

Sapo dola nga shkolla, shkova te dyqani i xhaxhi Nexhipit... Mora një çokolatë dhe sa desha të dilja nga dera më kapi për krahu dhe më tha:

- Po paratë, harrove?

Kështu që një pjesë të parave që më kishte dhënë nëna për peshkun, u detyrova t'ia jepja xhaxhi Nexhipit... Kur desha të blija peshkun te xhaxhi Nuriu, nuk më kishin mbetur mjaftueshëm para. Por ai më tha:

- Pjesën tjetër ia marr babait tënd.

Në rrugë takova teta Fatimenë, e cila sa më pa më tha:

- E kam shumë të rëndë këtë çantë, a ma mban deri në shtëpi?

Ndërkohë që po mendoja, "Po mirë, këto i kuptova, po këto lulet që kisha në duar, nga i mora?". Ra zilha e shtëpisë. Nëna shkoi ta hapte. Më pas, u kthye tek unë:

- Kishe këputur lulet e xhaxhi Mexhidi, mos më dil përpara!

Ou, thashë me vete, ç'qenka dalldisur fare... Pastaj hapa fletoren, ndërkohe që po lexoja poezinë që kisha shkruar qeshja "hihihi"...

- Çfarë ndodhi Rian? - më thotë nëna.

- Jo, asgjë! Paskam shkruar një poezi skandaloze, kaq!

Shqyeva faqen, e zhubrosa dhe e hodha në kosh...

- Duhet të ndryshoj shkollë me sa duket, se s'qenka për mua poezia...

Mirupafshim!..

Ada Mara

KRIMBI I MËNDAFSHIT

Jam një krimb, jo si çdo krimb,
Me kujdes të madh më mbani,
Sepse vlerën mirë ma dini,
Më ushqeni me fletë mani.

Formën time shpesh e ndërroj:
Bëhem larvë, bëhem flutur,

Hyj në fshikëz e ju dhuroj
Fill të ndritur e të bukur.

Këtë fill, pëlhurë e endni,
Bëni veshje me shumë vlerë.
Dhe, si shembull, më përmendni;
Sepse puna të jep nder!

ALLAHU NA DO SHUMË!..

Sulejman Ragip Jazëxhëllar

Sot është shumë ftohtë. Kështu është muaji i Marsit. Ditarin po e shkruaj mbi krevat. Në dritaren time ndodhen dy kumri që vijnë çdo ditë. Ato qëndrojnë sikur janë përqaftuar me njëra-tjetrën. Kanë shumë ftohtë dhe, për arsye se lodhen shumë prej fluturimit, unë u vë thërime buke tek dritarja. Kur vijnë të lodhura prej fluturimit i hanë ato thërime. Sa herë hanë, unë gëzohem shumë. Edhe Profeti ynë (a.s.), i donte shumë kafshët. Ata që kanë mëshirë për kafshët i mëshiron edhe Allahu.

Bëra një provë t'i merrja brenda në shtëpi kumritë, por sapo hapa dritaren ato fluturuan. Dhoma u ftoh shumë, prandaj u detyrova ta mbyll dritaren. Nëna e cila më kishte parë, qeshi me këtë vepër që bëra. Kumritë nuk hyjnë brenda, mos u lodh kot, më tha ajo. Megjithatë unë do ta provoj përsëri nesër. Kushedi, mbase hyjnë...

Jashtë po errej dhe pas pak do të vijë gjyshi e do më lexojë Kuran. Zëri i tij është shumë i bukur. Sa herë që lexon, qan. Ky libër, nuk është si të tjerët. Pastaj më flet për rëndësinë e leximit të Kuranit Kerim. Avash-avash, po ma mëson edhe mua. Mbrëmë kaluam tek germa Xhim. Nëse do t'i mësoja përmendësh të gjitha gerrat, do më blinte një kukull të madhe. O sa e dua gjyshin tim! Edhe ai më do shumë. Sytë e tij qeshin. Dje, kur isha duke e parë me sy plot dashuri, më tha: "Çdo dashuri është prej Allahut, bija ime".

Pastaj filloi të flasë rreth dashurisë së Allahut ndaj nesh. Edhe unë e dua shumë Allahun. Sa herë që mendoj për mirësitë e Tij të shumta, dashuria ime shtohet edhe më shumë. Me sa kam mësuar, Allahu çdo gjë e ka krijuar për ne. Sa gjë e bukur, apo jo? O Allah! Falënderimet të takojnë vetëm ty. Të falënderoj për çdo gjë...

Po mbaron edhe një ditë. Bëj mirë të ha një tas supë të nxehtë. Madje bëj mirë t'i hedh edhe ca limon, sepse është shumë ftohtë. Nëna sapo më bëri zë se darka është gati. Bëj mirë të shkoj e ta ndihmoj. Haku i nënës nuk paguhet. Çfarë do që të bëj, nuk mjafton. Kënaqësia e Allahut, qëndron në kënaqësinë e prindërve. Pra, nëse prindërit e mi kënaqen me mua, edhe Allahu do të jetë i kënaqur me mua. Unë e di se sa herë që e gëzoj nënën time, edhe Allahu më gëzon mua.

Ta bëj edhe duanë e sotme, dhe kështu ta mbyll ditarin tim: "O Allah! Mos e hiq nga zemra ime mëshirën për kafshët. Ma lehtëso leximin e librit tonë të shenjtë Kuranit Kerim dhe jepi mirësi prindërve të mi!" Amin!..

MENDO PAK... E BUZËQESH

Abdullah Thaçi

Dy dritare
me Kanata,
Mbyllen kur
të bjerë nata?

sytë

Tridhjetë fijesh
një gërshetë,
Gërshetat janë -
dymbëdhjetë?

ditët, muajt

Nuk e ka
jetën të gjatë,
Lind me një e
vdes me shtatë?

java

Ta sjell botën
si peshqesh,
Ha me sy
e pi me vesh?

televizori

Në fytyra
fëmijësh ngjajnë,
Verës qeshin
dimrit qajnë?

lulet

Një godinë
me shumë dritare,
Vend xhamash
ka - Abetare?

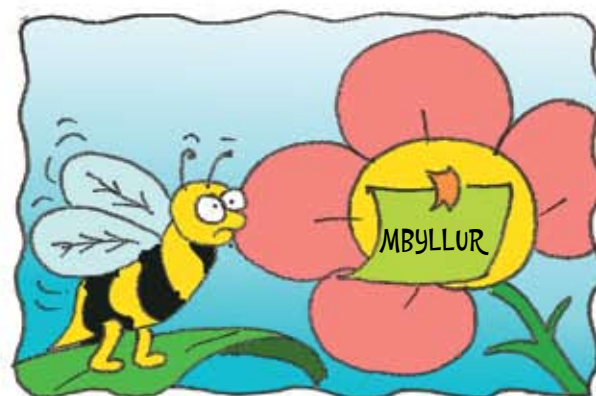
shkolla

Me të - jemi,
pa të s'jemi,
Shyqyr, me
bollëk e kemi?

ajri

Natën lozin
fëmijët e Diellit,
Kopsa i bëhen
këmishës
së qiellit?

yjet

ZBAVITJE

Gjeni 7 ndryshimet

Sudoku

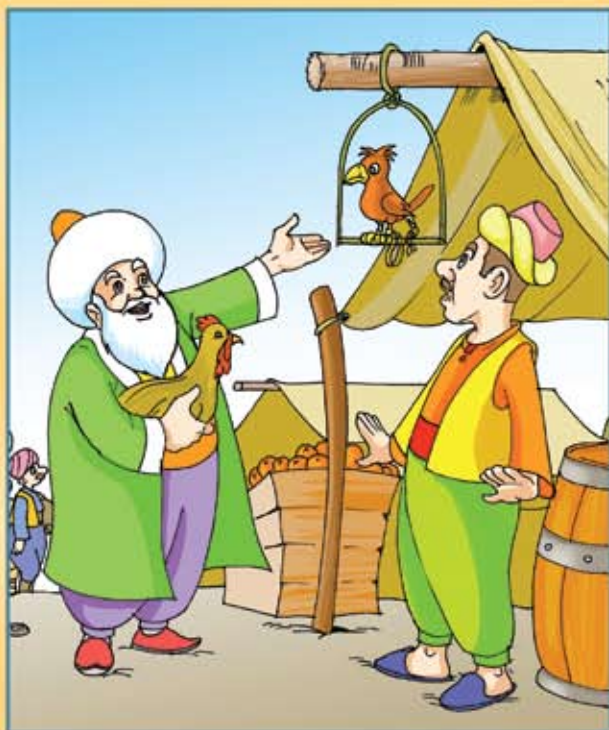
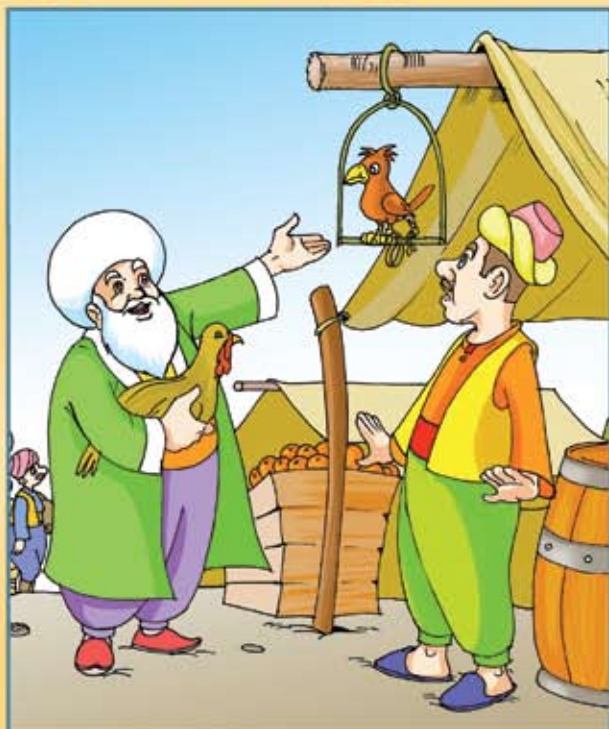
Plotësoni çdo rresht, kolonë dhe kutizë, në mënyrë që, çdo shifër nga 1 deri te 9, të shfaqet një dhe vetëm një herë.

1			5			8		3
		3	4		9	2		6
2	6			3				4
	7	9			3	6	2	
	5			9		1		4
3		6		8	4			9
5			8			7	6	
9		7	3		1			5
	4	8			5		1	2

Katrori i zgjuarsisë

Nëse i vendosni numrat e mëposhtëm nga e majta në të djathtë dhe nga sipër poshtë do të përftoni shumën 36.

	14		12
17	3		
		6	10
1	15		

a

b

c

d

e

f

Plotësoni vendet bosh të figurës me alternativat që janë dhënë.

Labirint

Samiu i vogël
do të takojë
Nastradin
Hoxhën.
Ndhimoheni
ta gjejë
rrugën.

a

b

c

